पि तदाकर्ण्य व्याकुली भूत्वा सत्वरं कन्यान्तःपुरे गत्वा खण्डिताधरां नखविलिखितशरीरावयवां दुहितरमपश्यत्। आह च। आः पापे कुलकलङ्ककारिणि किमेवं शीलखण्डनं कृतं। को ऽयं कृतान्तावलोकितस्त्वत्सकाशमभ्येति। तत् कथ्यतां ममाग्रे सत्यं। इति कोपाटोप ५ विसङ्कटं वदत्यां मातरि राजपुत्री भयलज्जानताननं प्रोवाच। अम्बे साक्षान्नारायणः प्रत्यहं गरुडारूढो निशि समायाति। चेदसत्यं मम वाक्यं तत् परोक्षं विलोकयतु निगूढतरा काचित् निशीथे भगवन्तं तं रमाकान्तं। तच्छ्रुत्वा सापि प्रहसितवदना पुलकाङ्कितसर्वाङ्गी सत्वरं गत्वा राजानमुवाच। देव दिष्ट्या वर्धसे। नित्यमेव निशीथे १० भगवान् नारायणः कन्यकापार्श्वे ऽभ्येति। तेन गान्धर्वविवाहेन सा विवाहिता। तदद्य रात्रौ त्वया मया च वातायनगताभ्यां निशीथे स द्रष्टव्यः। यतो न स मानुषैः सहालापं करोति। तच्छ्रुत्वा हर्षितस्य राज्ञस्तद्दिनं वर्षशतमिव जगाम। ततस्तु रात्रौ निभृतो भूत्वा राजा सकलत्रो वातायनस्थो गगणासक्तदृष्टिर्यावत् तिष्ठति। तावत् तस्मिन् १५ समये गरुडागतं शङ्खचक्रगदाहस्तं यथोचितचिह्नं व्योम्नो ऽवतरन्तं नारायणमपश्यत्। ततः सुधापूरप्लावितमिवात्मानं मन्यमानस्तां स्व प्रियामुवाच। प्रिये नास्त्यन्यो धन्यतरो लोके मया त्वया च। यदस्म त्प्रसूतिं भगवान्नारायणः समभ्येत्य भजते। तत् सिद्धाः सर्वे ऽस्माकं हृदयस्था मनोरथाः। अधुना जामातृकप्रभावेन सकलामपि वसुमतीं २० वश्यां करिष्यामि। एवं निश्चित्य सर्वैः सीमाधिपैः सह मर्यादाव्यति क्रममकरोत्। ते च तं मर्यादाव्यतिक्रमे वर्तमानमवलोक्य सर्वे समेत्य तेन सह विग्रहं चक्रुः। अत्रान्तरे स राजा देवीमुखेन तां दुहितरं प्रोवाच। पुत्रि त्वयि दुहितरि वर्तमानायां नारायणे भगवति जामा तरि स्थिते तत्किमेव युज्यते यत् सर्वे ऽपि पार्थिवा मया सह वि २५ ग्रहं कुर्वन्ति। तत् सम्बोध्यो ऽद्य त्वया निजभर्ता यथा मम शत्रून्